

«ВІЙНА ЗАБИРАЄ В НАС КРАЩИХ, АБИ ВОНИ ТРИМАЛИ НАМ НЕБО»: пам'яті Дмитра Рибакова

«Війна забирає в нас кращих, аби вони тримали нам небо», – написав 12 липня 2023 р. з приводу загибелі на фронті свого друга, Андрія Гусака, Дмитро Рибаків.

Немає дня, щоб ми не думали про це – ГИНУТЬ НАЙКРАЩІ!

Ця думка вже стає загальною й нагальною для українського суспільства, адже про це все частіше говорять уголос. Наш колега, історик Євген Луняк, який зараз перебуває в лавах ЗСУ, 23 червня зробив у ФБ скорботний допис про загибель свого друга Данила Конончука, і там такі роздуми: «У теперішній війні з Росією маємо величезну диспропорцію втрат. І йдеться не так про кількість, як про якість тих людей, які захищають Україну від загарбників. Росіяни втрачають ту наволоч, котра погодилася на роль окупантів, грабіжників, гвалтівників, у тій країні, яку вони донедавна звично називали братньою. З нашого боку гинуть найпорядніші, найчесніші, найпатріотичніші, найвідданіші, найдостойніші».

І далі: «Без сумніву, Україна переможе в цій війні. Бо вона є справедливою для нас... Але й ціна цієї Перемоги буде величезною. Ми втрачаємо ту частину найактивнішого і найпатріотичнішого суспільства, яка могла б стати найдостойнішою елітою нашої держави».

Так, війна забирає найкращих. 18 липня 2023 р. загинув на фронті наш колега, кандидат історичних наук, історик і журналіст Дмитро Олександрович Рибаків.

Ми з ним були знайомі ще з 1990-х. Інколи сперечалися, не погоджувались один із одним, але зберігали дружнє спілкування...

Дмитро загинув смертю героя під час наступу на Запорізькому напрямку. Із початком Широкої війни пішов добровольцем на фронт, за проявлений героїзм і відвагу у вересні 2022-го був призначений командиром піхотного відділення 47-ї механізованої бригади ЗСУ.

«Війна продовжується та забирає кращих серед нас. Діма «Репортер» дивував усіх: спочатку своїм кругозором, знанням, а потім – відвагою та мужністю. Ти ніколи не знаєш, як поведе себе людина в бою: хтось скисне, а хтось буде битися, як лев. Він бився, як лев, та загинув, як герой. Друже, спочивай з миром! Далі доведеться працювати без тебе...» – написав з приводу загибелі Дмитра Олег Сенцов.

За повідомленням Юрія Бутусова, «його [Дмитра] бригада зазнала значних втрат, оскільки ... їм довелося йти в перший бій одразу на прорив найпотужнішого російського вузла оборони на півдні, куди росіяни кинули всі свої резерви та сили. Бої йдуть жорстокі, кожен наш крок – це героїзм українських воїнів. І воїни 47-ї, такі, як Дмитро, зробили можливим наше просування та подолання спротиву ворога...

Дмитро Рибаків загинув в атаці під час штурму російських позицій. Його тіло побратими не могли винести три доби, оскільки обстріл тієї частки української землі, яку відбили воїни 47-ї, був таким щільним, що ні підійти, ні вийти було неможливо».

Дмитро Олександрович Рибаків народився 19 квітня 1975 р. в Баку (Азербайджан). Невдовзі його батьки переїхали в Україну, в Одесу, де він закінчив середню школу та Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова, в якому навчався на факультеті історії та філософії. Після закінчення університету вступив до аспірантури Інституту української археографії та джерелознавства ім. М.С. Грушевського НАН України в Києві, його науковим керівником був відомий український історик, фахівець зі східноєвропейського пізнього середньовіччя Василь Ульяновський. Дмитро став його наступником у дослідженні Смути (періоду політичної нестабільності в Московії у XVI–XVII ст.), 2009 року захистив кандидатську дисертацію про одну із найзагадковіших пам'яток цієї епохи – «Временник Івана Тимофієва»¹.

¹ Рибаків Дмитро Олександрович. «Временник Івана Тимофієва» – пам'ятка російської історіографії XVII століття: атрибуція, текст та історичний контекст : к.і.н. : спец.. 07.00.06 – Історіографія, джерелознавство та спе-

Вивчав соціальні науки в Ягеллонському університеті в Кракові (Польща), закінчив Київську школу економіки. Викладав історію Церкви в Одеській духовній семінарії свв. Рівноапостольних Кирила і Мефодія юрисдикції Російської Православної Церкви Закардонном. Здобуті знання фахово використовував у журналістиці: працював на телеканалі «Тоніс», був редактором і медіаконсультантом у виданнях «Chas.News», «Forbes Україна», «LB», «Українська правда», створював аналітичні матеріали для «Mind.UA».

Посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Пам'ятаємо, як у 1990-ті ще юний тоді Дмитро був парафіянином РПЦ / РПЦЗ в Одесі, де в храмі св. Іоанна Кронштадтського прислужував при архієпископові Лазареві (Журбенко; 1931–2005), який у 1951-му був засуджений на 10 років концтаборів за невізнання Московської патріархії та належність до Катакомбної Церкви.

А як красиво Дмитро співав старовинні, не відомі широкому загалу українські та донські козацькі пісні.

Герої не вмирають! Це гасло з 2014-го ми чуємо дуже часто...

Як сказав у березні минулого року наш друг Олег Бутусін, уссурійський козак, чії сини Роман і Леонід загинули, захищаючи Чернігів і Україну від рашистів, «Не надо кричать постоянно, что герои не умирают. Герои умирают прежде всего и очень даже просто. А негерои остаются». Це так, це треба пам'ятати. Вдячність героям, які загинули й щодня гинуть, захищаючи Україну і майбутнє нашого народу, має бути не в красивих патріотичних гаслах. Попереду величезна й важка праця, бо гинуть найкращі, гинуть саме ті, хто мав би розбудовувати достойну і чесну Україну, але їх не буде...

У Дмитра залишилася дружина Тетяна і двійко доньок, яких він дуже любив. Важко підібрати слова співчуття його рідним і близьким...

Вічна йому пам'ять і слава! І Царство Небесне разом з усіма в нашій скорботній історії, хто загинув за свободу України та її народу!!! Війна забирає в нас краших, аби вони тримали нам небо.

Віталій Шумило, Сергій Шумило

